

NANDO, WE'RE HOME

A Return To The Place That Called First

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

Gillettenarrative.com

GILLETTE: NANDO, EVDEYİZ

Haftalardır hayatımdan bir an aklıma gelip duruyor. 1993'teydik ve o dönem için devrim niteliğinde bir tıraş sisteminin lansmanı için babamla birlikte Washington'a uçmuştuk. Bana sürekli mutlu olup olmadığımı soruyor ve gülümsüyordu. Onu sık sık böyle görmezdim ve bu merakımı uyandırdı — sanki bana önemli bir şey söylemek için doğru anı bekliyormuş gibi.

Bir öğleden sonra, işten sonra nehir kıyısındaki bir iskele boyunca yürüyorduk. Kolumdan tuttu, beni kendine çekti ve dedi ki:
“Nando... Amerika'dayız. Nando... evdeyiz.”

Mutluydu — gözleri dolu, neredeyse duygulanmış, neredeyse ağlamaya hazır. Ama ben sözlerin ötesinde gerçekte ne demek istediğini anlamak için fazla gençtim.

Bugün onu unutamıyorum. Neredeyse yedi aydır bu anı geri dönüp duruyor, zihnimde dönüp dolaşıyor. Otuz üç yıl geçti ve o bir yıldır yok. Ama işareti yüksek sesle ve net: yeniden yola çıkmaya hazır olmam gerektiğini anlamamı istiyor — eve dönmeye. 61 yıl önce beni yalnızca bir FedEx leyleği hatası yüzünden kabul etmeyen o eve... ama bu başka bir hikâye.

Burada, İtalya'da, kendimi bir meyve kasasının içinde sıkışmış gibi hissediyorum — bana hiç ait olmamış bir şeyin içine hapsolmuş.

Oraya nasıl gideceğim, hiçbir fikrim yok. Ayda 70 USD'm tek kaynağım ve para için kimsenin peşinden koşmam. Yalnızca güzel kadınların peşinden koşarım — eğer zekilerse. Bir kusur değil, bir tutku. Hiçbir zaman reklama ihtiyaç duymayan kişiye bir şükran borcu — tek başına durduğunda bile var olan kadına.

Ve sonunda oradaki bir odaya girdiğimde cebimde üç Calabria acı biberi olacak. Kendimi şöyle tanıtacağım:

“Bu ateştir — bizi hayatta tutan ve hastalanmaktan koruyan tek şey. Ağızda başlar, kıkıta biter. Yeter ki rakipler bunu asla öğrenmesin.”

Nando